

Sidi Ahmed flydde efter Gdeim Izik

Han sitter hopkurad på en bänk utanför Rabounis före detta gästlogi i den mörka ökennatten. Sidi Ahmed Talmidi är sjuk men släpar sig ut för att berätta sin historia för oss som är på väg tillbaka till det trygga Europa.

– Allt som är bra för Västsaharafrågan är bra för mig, säger han.

Sidi Ahmed Talmidis kompisar har just tvingats avsluta en 43 dagar lång hungerstrejk i Saléfängelset i Marocko. Om inte Sidi Ahmed lyckats ta sig ut ur den ockuperade delen av Västsahara, hade han med stor säkerhet också funnits med bland dem.

Den 24 november 2010 flydde han från den ockuperade delen av Västsahara till flyktinglägren i Algeriet. Det var 16 dagar efter stormningen av Gdeim Izik, det fredliga tältlägret utanför El Aaiún, som cirka 20 000 västsaharier hade byggt upp i protest mot bostadslöshet, fattigdom, arbetslöshet och diskriminering.

I en månad bodde de där, innan marockanska säkerhetsstyrkor slog till och rev och brände ned lägret. Därefter följde en veritabel klappjakt på västsahariska aktivister och flera hundra personer fängslades och misshandlades.

Vad som egentligen hände, hur många som dog, marockaner och västsaharier är ännu inte klarlagt. Utländska observatörer förhindrades att komma in i Västsahara under en lång tid efter stormningen. Idag är Gdeim Izik förklarad som militärt område

och ingen utomstående har tillträde dit.

– Jag tillhörde en förhandlingsgrupp i Gdeim Izik, som träffade företrädare för de marockanska myndigheterna. Vi var som en medlingsgrupp mellan aktivisterna och polisen. Vi talade också om våra naturresurser och att de inte får exploateras. Under de första förhandlingarna fanns också representanter för kungamakten med.

Men förhandlingar avbröts alltså några dagar innan lägret stormades.

– Kvällen före stormningen satte myndigheterna upp en lista med namn och foton. Mitt namn fanns med på den listan. Vi förstod att något skulle hända men inte vad och inte när.

De marockanska styrkorna anföll lägret i gryningen.

– Själva dagen för stormningen var jag inte i lägret. Jag hade följt med en kompis till sjukhuset. På morgonen hörde jag vad som hade hänt. Vi försökte att gå till lägret men vi möttes av polis som stoppade oss, så vi gick tillbaka till staden El Aaiún. Kvinnor, barn, alla gick ut på gatorna i protest mot stormningen. Vi hade flaggor i händer-

”Kvällen före stormningen satte myndigheterna upp en lista med namn och foton. Mitt namn fanns med på den listan.”

– Jag var mycket sjuk och lyckades muta en marockansk gränsvakt, berättar Sidi Ahmed.

na. Vi försökte också att få tag på dem som flydde från lägret.

– De marockanska styrkorna använde skjutvapen och gas mot oss västsaharier och de fick hjälp av marockanska bosättare. Bosättare uppvigglades att attackera oss.

– Polisen gick från hus till hus med foton och sökte efter personer som fanns på listan.

Sidi Ahmed lyckades hålla sig undan ett tag men flydde senare till flyktinglägren via Mauretanien.

– Jag var mycket sjuk och lyckades muta en marockansk gränsvakt. Kanske berodde det också på att jag var så sjuk som han lät mig passera och inte tittade efter i sin ”namnlista”. Jag hade i alla fall tur, säger Sidi Ahmed och huttrar i den kyliga ökennatten.

**Text: Lena Thunberg
Bild: Ulla-Karin Karlson**